

om, at det vilde være heldigere at følge disse Regler, og man derigennem vilde have større Sikkerhed for at have en upartisk Ordning, end man faar ved at vedtage de her foreslaaede Regler.

Jeg skal dernæst fremsætte nogle enkelte Bemærkninger vedrørende Afsnittet om den ekstraordinære Arbejdsløshed. Vi staar jo nu i Dag utvivlsomt ved Afkaffelsen af det System med Hensyn til den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse, som den højtærede Indenrigsminister gennemførte i 1921, og som han endnu priste overordentlig stærkt i 1924, et System, der byggede paa den Tanke, at man skulde opsamle en Fond i gode Tider til Imødegaaelse af Krisernes Arbejdsløshed. Ministeren erklærede den Gang udtrykkeligt, at der ved dette System, som han her foreslog, var Tale om en varig Ordning, en Ordning, som skulde kunne virke ogsaa i alle fremtidige Kriser, og Ministeren priste med vanlig Beskedenhed sit Fremsyn paa dette Omraade. Nu i Dag er vi da kommet dertil, at det er mig, der staar som Værner af det System, som den højtærede Minister var stolt af i 1924, medens den højtærede Minister helt har tabt Troen paa alt, hvad han sagde i 1921 og 1924 — eller maaske er Troen klempt ud af ham paa dette Omraade.

Ministeren havde efter min Mening utvivlsomt Ret paa dette Punkt, hvad jeg ogsaa den Gang indrømmede. Arbejdsløshedsfonden har i den Tid, der er gaaet, ydet Samfundet store Tjenester; Stat og Kommune har meget at takke denne Ordning for, thi hvis den Ordning ikke havde eksisteret, vilde der i disse Aar være blevet stillet Krav til Stat og Kommune, der vilde have betydet en ganske overordentlig Tyngde for det offentlige. Derfor tillader jeg mig her at foreslaa Ministerens System opretholdt. Men jeg erkender, at det offentliges Udgifter maa begrænses ogsaa paa dette Omraade saa stærkt, som det overhovedet er muligt, uden at slaa noget værdifuldt i Stykker.

Erfaringen har paa dette Omraade efter min Mening vist, at denne Ordning, som den Gang blev skabt, kan opretholdes med mindre Ofre end den Gang forudsat. Der er i dette Øjeblik tilbage i Arbejdsløshedsfonden 10 Mill. Kr., og det er Tilfældet, skønt vi siden Fondens Oprettelse har maattet gennemleve de to største økonomiske Kriser, som vort Samfund maaske har kendt. Derfor kan der efter de Beregninger, jeg har anstillet, ikke være nogen Tvivl om, at Statens Bidrag til Arbejdsløshedsfonden nu vil kunne und-

væres, og at Kommunernes Andel i de ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelser maa kunne nedsættes fra at udgøre en Trediedel til at udgøre en Fjerdedel. Gennem disse Ændringer af den bestaaende Ordning vilde der opnaas en samlet Besparelse for Stat og Kommune paa i hvert Fald i dette Øjeblik 4 Mill. Kr. aarlig, en Besparelse, der selvfølgelig, ligesom de Besparelser, Ministeren foreslaar, vil være nedadgaaende, efterhaanden som Arbejdsløsheden gaar ned.

I denne Forbindelse har jeg maattet opretholde den principielle Opfattelse vedrørende Arbejdsgivernes Bidrag, som jeg allerede fremsatte i 1921. Det er efter min Mening utvivlsomt velbegrunder, at Arbejdsgiverne her ligesom i andre Lande yder et Bidrag til Arbejdsløshedsordningen. Selve den moderne Produktionsform i Nutidens Industri medfører en vis Arbejdsløshed, og derfor er det logisk, konsekvent og rigtigt, at Produktionen ogsaa maa være med til i de arbejdsløse Perioder at opretholde de Arbejders Liv, som den senere faar Brug for. Jeg vil gerne i Dag minde om, at denne principielle Begrundelse har Ministeren, saa vidt jeg ved, hele Tiden fra 1921 været enig med os i. Men denne principielle Begrundelse har først og fremmest Gyldighed overfor Storbedrifterne. Storindustrien opsuger under de opadgaaende Konjunkturer Arbejdermasserne, og den støder Arbejderne fra sig igen, naar Konjunkturerne gaar ned; og saa kan Samfundet underholde dem.

Derfor gælder den Begrundelse for, at Arbejdsgiverne maa yde Bidrag til Arbejdsløshedsunderstøttelserne, i meget ringere Grad de mindre Bedrifter; og derfor har jeg ogsaa stillet Forslag om, at i enhver Bedrift skal Arbejdsgiveren være fri for Bidrag til Fonden for de første 3 Arbejdere. Dette Forslag vil have til Følge, at alle mindre Bedrifter paa 3 eller færre Arbejdere bliver fri for Bidrag til Arbejdsløshedsfonden, og at der vil ske en Nedsættelse for Arbejdsgivere i Bedrifter paa mellem 3 og 8 Arbejdere.

De Synspunkter, jeg her har fremsat vedrørende den store Bedrifts Forhold til den mindre, har tidligere i høj Grad haft Sangbund i Venstrepartiet, men Partiet har aldrig turdet tage Konsekvensen af sine egne Synspunkter paa det Omraade. Jeg beklager derfor, at det nu i Dag til Trods for Partiets tidligere Holdning skal gaa saadan, at Venstre vil modsætte sig den Retfærdighedshandling mod den mindre Bedrift, som mit Forslag her betyder.